

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Jer. 2.1-13
Textus: IIKor.10.12-11.33

2000. máj. 14.
Gazdagrét

El ne tántorodjatok...

Pál apostol folytatja a harcot a Korintusba érkezett hamis apostolokkal szemben, akik megpróbálják tekintélyét aláásni, és így a gyülekezet tagjait a Pál által hirdetett Jézus Krisztustól eltántorítani. Ennek a küzdelemnek azonban két másik dimenzióját is látnunk kell. Az egyik, hogy Pál nem önmagáért veszi fel a harcot az álapostolokkal szemben, hanem lelki gyermekeiért. A másik, hogy tisztában van azzal, nem emberek ellen küzd csupán. Korábban írta, hogy nem test szerint hadakozik, hiszen nem test és vér ellen van küzdelme. A csaló munkások ténykedése mögött a nagy megtévesztő áll, aki el akarja tántorítani Krisztus követőit az élet forrásától. Ezért Pál nemcsak azt írja a ma olvasott részben, hogy az *"ilyenek álapostolok, csaló munkások"*, hanem azt is, hogy a Sátánnak, a világosság angyalának a szolgálói (11.14-15). Pál ellenfelei tehát a Sátánt szolgálják, aki azonban nem egyértelműen, nyilvánvalóan jelenik meg, hanem önmagát a világosság követőinek álcázva. Nem meglepő ez, sem akkor, sem ma, hiszen keveseket tudna azzal elántorítani a hittől, hogy "ne Jézust kövesd, hanem engem, a Sátánt". Ez az oka annak, hogy a csaló apostolok az igazság szolgálóinak adják ki magukat, 2000 éve, valamint napjainkban is.

Fontos hangsúlyozni, hogy az eltántorítás ma is folyik. Nem kell sokat beszélnem arról, hogy különböző szekták, valamint szektás jellegű keresztény közösségek milyen dinamikus terjeszkednek. Meglepő, hogy a korintusi álapostolokkal többük milyen rokon vonásokat mutat. Mai igénkben felismerjük, hogyan munkálkodtak a csaló munkások, a világosság angyalának Krisztustól eltántorító követői, valamint hogyan végezte szolgálatát Krisztus apostola, Pál. Három területen szeretném felmutatni a különbséget: 1. Az önmagukról alkotott képük, 2. Az evangéliumhoz való viszonyuk, 3. A gyülekezettel való kapcsolatuk.

Előtte még azonban lássuk meg Pál apostol motivációját. Igénkben visszatérő kifejezés, hogy "eszteleonné lettem". Pál úgy érzi, hogy azzal, amit a korintusiaknak ír, "bolondot csinál magából". Az teszi, amit legszívesebben nem tenne, hiszen oly dolgokkal kell dicsekednie, amelyekkel nem érdemes. A korintusiaknak mégis ez számít. Pál tehát kész még bolonddá lenni is, mert a szerelmes féltékeny, kizárólagos szeretete ég benne: *"Isten féltő szeretetével féltelek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé. Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolatok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől."* Lássuk hát, hogy mit tudunk meg a világosság angyalának követőiről, és mit a Krisztus igaz apostoláról.

I. Önmagukról alkotott képük

Pál a következőket mondja az álapostolokról: önmagukat ajánlják, magukhoz mérik és magukhoz hasonlítják magukat. Mérték, azaz mérce nélkül dicsekednek, hiszen egyetlen mércéjük saját maguk. Örömmel mutatják fel mások fáradozásának és munkájának a gyümölcsét úgy, mintha a sajátjuk lenne. Túlmentek a nekik kiszabott határon - ami talán arra való utalás, hogy a 12 apostol elfogadta, hogy Pál és Barnabás megy a pogányok közé, az álapostolok pedig valószínűleg a 12 nevében jöttek. A világosság angyalának követői tehát *önmagukkal* vannak elfoglalva, önmagukkal hasonlítják össze magukat, önmagukat tartják sikeresnek, önmagukat ajánlják, és annyival különbnek tartják magukat Pálnál, hogy megjelennek az Istentől neki adatott területen, mintha ott még senki sem hirdette volna az evangéliumot. A látszólag keresztyén szolgálatban az "én" nő hatalmassá, és mindenhol az "én"-nel találkozhatunk. Ez a hatalmas ego kiszorítja, sőt, letaszítja trónjáról Istent, akinek szerepe csak annyi, hogy a szolgálat tárgyává válik. Ő róla beszélnek, de nem ő beszél. A szolgálat birodalma épül, nem az Isten Országa. Isten, Jézus Krisztus, az

evangélium csak eszközzé lesz arra, hogy az álapostol naggyá, tekintélyessé, hatalmassá nőjön. Ezért ismételteti az Úr nevét, ezért végez utazó szolgálatot, ezért ajánlgatja könyveit, magnókazettáit, videofelvételeit. Sajnos az evangéliumi világban megfigyelhető ez a "birodalom-építés". Vannak utazó evangélisták és tanítók, akik az Urat szolgálják, és vannak, akik önmagukat hízlalják. Vannak lelkipásztorok, akik az Úrban dicsekednek, és vannak, akik - kegyesen ugyan - de önmagukban.

Pál azonban nem ilyen szolgálta. Számára Isten a mérce, Isten a középpont, Isten a szolgálat alanya, az eredmények forrása. Ő és az ő akarata a mérce, amelyen megméretik az apostol. ezért mondja azt, amit mindnyájan jó, ha szívünkre veszünk. *"Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék"*. Vannak emberek, akik dicsekednek az Úrral. Minden második mondatukban elismerik az Úr kegyelmét, nagyságát, és a maguk erőtlenségét, méltatlanságát. Néha csodabogárnak gondoljuk őket. Valahogy normálisabbnak tűnik az, aki önmagára mutat. Talán jobban is tudunk bízni abban, aki "normális", mint sokan mások ebben a világban. Pedig *"nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl."*

Vajon nem kellene-e gondolkodásunknak egészen átformálódni? Vajon nem tántorodtak el sokan a Krisztustól azért, mert inkább hallgattak azokra, akik nagy hangon, ügyesen menedzselték magukat, közösségüket, akik már meglévő gyülekezetekről és szolgálóikról kimondták, hogy "az semmi", nem igazi keresztyénség, és ezért ott halásztak, túl, a nekik kiszabott határon? Vajon nem vonz-e esetleg téged is jobban az, aki magabiztosan, önmagát ajánlva és dicsérve végzi a szolgálatot? Nem az ilyen jellegű közösségek tűnnek fejlődni? És vajon nem a "világ szava" mindez, és nem a világosság angyala jár elől ezen az úton?

II. Az evangéliumhoz való viszony

A másik terület, amelyen a korintusi álapostolokat vizsgáljuk, az evangéliumhoz való viszonyuk. Pál apostol határozottan állítja, hogy az evangélium ellenségei, hiszen különben nem tántorítanak el a korintusiak gondolatait a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől. Ezt a tevékenységüket Pál a kígyó ravaszságával állítja párhuzamba, amellyel megcsalta Évát. Akkor is a világosság angyalaként jelentkezett, hiszen nem azt mondta az embernek, hogy meg fogsz halni, hanem azt, hogy olyan leszel, mint Isten. Most is hasonlóan cselekszik, hiszen nem nyilvánosan tagadta meg Krisztust, hanem *eltántorítja a gondolataikat a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől*. A megfogalmazás sejteti, hogy egy alattomos, nehezen nyomom követhető folyamatról van szó, amely közel sem tűnik olyan félelmetesnek, mint amilyen valójában. A Krisztus iránti bizalom őszintesége, egyértelműsége, egyszerűsége kezd eltűnni, ami még az intellektuális elmélyülés és érés álruháját is magára öltheti.

Jézusról beszélnek, de más Jézust hirdetnek, a gyülekezet más lelket fogad be - nem a Szentlelket, és más evangéliumot hall - nem azt, amit Pál kapott a feltámadott Úrtól (11.4). Fontos, hogy értsük, amit Pál ír. Az álapostolok Jézusról beszélnek, de olyan torz módon, hogy ez egy "másik Jézus". Hogy mennyire így van, azt jelzi, hogy egy másik lélek - ördögi lélek - jár vele együtt. A "másik Jézust" elfogadni nem pusztán egy intellektuális kaland, egy következmények nélküli esemény, hanem egy hamis lélekhez való kötődés, hiszen az ember a hazugság fogságába kerül. Ez pedig "más evangélium", sőt, nem is evangélium, nem örömhír. Vajon mit tudhatunk e "más Jézusról" Korintusban?

Az álapostolok által hirdetett evangéliumra Pál soraiból következtethetünk. A csaló munkások szemében hitelesítő jegy volt a magasszintű retorikai képesség, a jó megjelenés (10.10), a szolgálatokért való megfelelő anyagi juttatás (11.7-11), a transzcendens szellemi-lelki tapasztalatok, mint álmok, látomások, stb. (12.1-6), a jelek és csodák (12.12). Aki ezek alapján méri, hogy valaki az Úr szolgálja, az ezek alapján látja, véli ismerni és hirdeti Jézust is. Ebben a triumfáns Jézusban nincs helye a gyengeségnek, a szenvedésnek, az üldözéseknek, a börtönnek, amelyekben Pálnak mind-mind része volt. A "más Jézus" tehát egy olyan győzelmes, hatalmas, erőteljes Jézus, akiben és aki követőjében nincs helye a szenvedésnek, a gyengeségnek, a

megaláztatásnak, - nincs helye a keresztnek. Pál pedig Jézust, a megfeszítettet hirdette, így ez a triumfáns Jézus egy "más Jézusnak" bizonyult.

Velük szemben Pál apostolságának hitelesítő jegyeit a Jézussal való megaláztatásában látja. Azzal bizonyítja, hogy Krisztus szolgája, hogy felsorolja az üldöztetéseket, a nélkülözéseket, a veszedelmeket, a zaklatásokat, amelyek az Úr szolgálatában érték (11.23-31.). Ez fakad az ő evangéliumából, amelynek szíve a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus. Az, akivel együtt szenvedünk, és akivel együtt meg is dicsőülünk.

Melyik Jézus vonzóbb ma, abban a világban, amelyik ugyanúgy a magabiztos fellépést, az egészséget, a sikert, a győzelmet isteníti, mint a korabeli görög kultúra? Melyik Jézushoz vonzódnak könnyebben, és szeretnek megténi az emberek, ahhoz, akinek követése szenvedéssel jár, vagy ahhoz, aki azonnali győzelmet ígér? A tetszetős evangélium sokakat vonz, aután sokakat hagy cserben. A megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus sohasem lesz népszerű és vonzó, a követése soha nem lesz azonos a társadalmilag elismert, megkívánt, irigyelt életutakkal, de ő a valóságos Krisztus. A te Krisztusod a Páléhoz hasonlít, vagy a magukat "legfőbb apostoloknak" nevezőkéhez? Nem kérdés, hogy melyik hoz biztos sikert a vallásos piacon, de az sem, hogy melyik az igazi Jézus...

III. A gyülekezethez való viszony

Hogyan viszonyulnak a korintusi gyülekezet tagjaihoz a sikeres álapostolok, és hogyan Pál? Az olvastuk, hogy a korintusiak "más lelket" fogadtak be, és ez nem az Isten Lelke volt. Erről a lélekről annyit tudunk, hogy nem teremtette meg a szeretet, a türelem, a szelídség, a szívesség, a jóság gyümölcsét, amint a Szentlélek teszi (Gal.5.22-23). Sőt, az ellenkezőjét hozta el Korintusba: *"...eltűritek, ha valaki leigáz benneteket, ha valaki élősködik rajtatok, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket."*

Pál öt kifejezéssel érzékelteti, hogy a triumfáns Jézust hirdető uralkodnak a gyülekezeten, akik balga módon eltűrik ezt. Az álapostolok szorosra vonták a kontrollt a korintusiak élete felett lelkiileg és anyagilag egyaránt. Szolgaként kezelik őket, eleméztik őket, sőt, a fizikai tettelegességre is sor kerül - mégis eltűrik. Közben lenézik Pált, aki ingyen szolgált közöttük (7-11). Azt az embert, aki soha nem akart uralkodni a hitükön (1.24), aki atyaként szereti őket. Pál, való igaz, nem fogadott el pénzt a korintusi gyülekezettől az evangélium szolgálatáért, munkából ill. más gyülekezetek támogatásából élt. A korintusiak - talán az álapostolok munkája nyomán - ezt azzal magyarázták, hogy Pál nem szereti őket (v.11). Az is elhangozhatott, hogy Pál azért nem fogadott el pénzt, mert ravasz módon az általa gyűjtött adományból szerezte meg, amire szüksége volt, így csalván meg a korintusiakat (12.17-18).

Meglepő, hogy a korintusiak hagyják magukat minderről meggyőzni - persze azért, hogy a hamis apostoloknak fizethessenek, Pál elveszti előttük a tekintélyét, eltántorodnak Krisztustól, hagyják magukat leigázni, és kontroll alatt tartani. Meglepő, hogy ma ugyanez történik, és számban gyorsabban fejlődnek azok a közösségek, ahol uralkodnak az emberek hitén és életén, mint ahol ez nem történik. A világosság angyala, a Sátán az által is eltántoríthat a Krisztustól, hogy Jézus Krisztus követése helyett emberek követésére vesz rá. A láthatatlan Isten felelősségteljes döntésekkel teli szolgálata helyett könnyebb útként egy embernek vagy csoportnak való engedelmességet állítja be. Sokan inkább ezt választják, minthogy felnőjjenek Jézus Krisztussal.

El ne tántorodjatok! Mert a Sátán célja ez. Tanuljunk meg az Úrban dicsekedni, hogy felimerjük, ha valaki önmagát helyezi a középpontba. Vállaljuk tudatosan Jézus Krisztussal a nehézségeket, a küzdelmeket, hogy felismerjük, ha valaki más Jézushoz hív minket. Kövessük őt és szánjuk magunkat oda neki teljes szívből, hogy senki más életünk felett való uralkodására ne legyen szükségünk ÁMEN!